

благороденъ и правъ войникъ стана харамія (хай-
дутинъ); даде му чорбата и затвори вратата.

Малко по нагорѣ, отвори той други единъ ка-
накъ. Ружица видѣ вътрѣ, въ влаженъ сводъ едно
жълто женско лице, съ расплетени коси, и съ не-
описанни жалостни очи. »Тъзи е, рече капуджія-
та, была нѣкоги дѣвица хубава като Ангелъ—
ахъ да е останала тъй невинна като Ангелъ; пѣ
сега има съмнѣніе, да е тя чадоубійца. Ако ся
посвидѣтелствува тя ще бѣде погублѣна.«

Нѣ, при този само смѣйме вътрѣ да влѣзиме,
рече капуджіята, и отвори едни гвоздени врата.
Този е добъръ ижъкъ благъ и смиренъ като съща
търпеливостъ. Той е племянъ Милорадъ отъ Ело-
града.« Окаянната Ружица не бы го познала; той
бѣше твърдѣ слабъ и имаше дълга брада. Дрехы-
тъ му сѣ были ветхы и икѣсани. Той е седялъ
на единъ камъкъ, и е былъ вързанъ съ единъ
синджиръ тъй, дѣто е могълъ да ся разхожда.
»Милораде, рече капуджіята, отъ утрѣ ще вы
носи храна моята слугиня, защото азъ ще о-
тида съ господина на пѣтъ.«—Милорадъ гледаше
Ружица. Нейныжтъ изгледъ тутакси го опомена
на неговата дъщеря; нѣ не може да ѣж познай.
»Боже мой, въздѣхна той, и сълзы на очытъ му
потекоха, тъй величина и на твѣ години е и мол-
та Ружнца! Ахъ зеръ неможете нищо за неж
да ми кажете любезный тъмничаре? Не сте ли ся
нѣщо за неж извѣстили, гдѣ е и какъ е? Азъ
сѣмъ вы сто пѣти молилъ.«